

Иван Вазов

Убийство

Из приключенията на един ловец

Наближаваше среднощ на 31 декември. Няколко приятели, свикани в къщата на доктора М., очакваха, при чай и приятни разговори, да посрещнат другарски новата година. По едно време беседата дойде на мрачни истории, заразказваха за страхове, трагични събития и опасности. Понеже дружината настояваше да разкаже и той нещо подобно, докторът се усмихна, поглади брадата си и подзе така:

– Миналата седмица бях ходил пеш да бия патици къде Горубляне, край Искъра, и се връщах късно за София. Заздрачаваше се, гъста мъгла падаше въз снежното поле, дотолкова гъста, щото окото ми едвам съзираше мътно борчетата, посадени край шосето. Беше пусто, никой се не виждаше. При ханчето се стъмни. Мъглата на всяка минута се съгъстяваше и талазите ѝ забуляха всичко около мене.

Когато дойдох къде третия километър, на близко разстояние от мене мярнаха се в мъглата хора. Тия хора не вървяха, а стояха на едно място, малко настрана до хендека. Аз повървях още към тях и можах да позная, че там са двама шопи и вършеха нещо странно: единият се беше навел, а другият стоеше прав. Те не говореха, а някакво глухо шатрене се чуваше. Неволно се спрях. Не страх, а недоумение ме обзе: какво правеха тия хора в мъглата, на това място, по тоя късен час? Скоро забележих, че не бяха двама, а имаше един трети, той лежеше долу: видях един силует като човешки крак, който дигаха нагоре и който мърдаше... После и правият шоп се наведе – те двамата работеха с бързина, не обръщаха внимание на мене или ме не виждаха в залисията си. Неопределеното глухо шатрене и шумолене, каквото става, когато се дърпа и мести на земята някое тежко тяло или се съблича силом дреха, пак се чу още по-силно. Моето недоумение не трая дълго, то се обърна на истински страх: аз чух тия думи, произнесени сърдито, с груб дрезгав глас:

– По-бързо му тегли другия крак!... Дай твоя нож, че е по-остър.

„Някакво престъпление“... мина ми през ума и аз усетих, че косите ми щръкнаха. Замириса ми на кръв, на прясна кръв. Нямах съмнение: аз присъствувах пред едно зверско злодейство, на едно убийство, съединено с грабеж! Един ужас ме нападна, ледна струя мина под всичката ми кожа, краката ми се разтрепераха и аз ударих назад. Аз забързах, колкото ми сила държеше, без да се обърна. Пред мене всичко бе мъгла, сиво, тъмно, непроницаемо, хаотическо. Аз успях благополучно да стигна спускът пред моста. Само тогава се посъвзех и се обърнах назад, цял облян с горещ пот. Нищо се не виждаше, нищо се не чуваше в запустелия тъмен кър.

Потропах на ханчето, отвори ми момчето. Аз влязох бързо, но се

пазех да издам уплахът си и се мъчех да бъда спокоен. Момчето се зачуди, като ме видя пак, то бе самичко сега в хана. Аз го накарах да заключи вратата и влязох, та се заметнах в една стая, дете изгървах пушката си, която бях забравил, че ми е в ръцете, та тя и не беше пълна.

Не ядох, защото бях като в треска, ами се сгуших на дървения въшкав креват на ханджият и цели часове в главата ми беше хаос. Картината на убийството беше жива пред очите ми, с всичките си ужасни, подозреваемии подробности. Всеки най-малък блъсък или шум в кръчмата ме стряскаше. Наполовина буден, наполовина с блънуване, аз преминах дългата нощ, зъзнейки от студ и в мрака, защото ни свещ, ни огън не искаха да запалят.

Заспал съм най-после и се сепнах чак по изгрев слънце. Погледнах из прозореца и видях селяни на шосето, че отиваха за София. Веднага ме жегна страшна мисъл: какви ще бъдат безпокойствията у дома тоя час, при известието за убития човек на кърва?... Излязох и тръгнах за града. Отвъд моста скърцаха и идеха празни селски кола, които бяха карали камъни за града. Погледнах внимателно коларя, за да прочета в лицето му. Никакво особено изражение нямаше там, нито в гласа му, когато той ме поздрави с добро утро. Не е възможно да не е видял нещо, помислих си, но се преструва, за да няма работа със съдилища... По-нататък двама войника срещнах. И те вървяха спокойно и си приказваха благодушно, даже се смееха. Тук паднах в голямо недоумение. Втеляването на шопа си обясних, като знаех хитрината му, но тия солдати? Възможно ли е да не са съзрели дирите от престъплението, та не забележих никакво вълнение по тях? Що беше това? Халюцинация ли съм имал снощи или злодейците са притулили хитро трупа и дирите на кръвта! Във всеки случай аз благоразумно последвах примера на шопа и не ги запитах: що ми трябваше да си навличам подозрения, може би да се заплетат и в процеса. Далечо пред мене се чернееха минали по-рано селяни. Когато наближих към третия километър, с поглед напрегнато вперен напред, ужасната действителност лъсна пред мене: на петдесет разкрача разстояние, близо до десния ров, на снега се виждаше едно червено търкало от кръв! А в рова имаше един труп, почернял от гарги. Част от него беше свободна, та се познаваше, че е съблечен и кървав. Ужасното зрелище ме вкамени. Но съвзех се и тръгнах пак. По снега виждах вече кървави стъпки от цървули – явните дири на злодейците, които са минали към ханчето.

Докторът се прекъсна тук и остави ненадейно гостите, защото едно запъхтяно момче го повика при един болник в съседната къща.

Дружината остана смяяна, в недоумение, под впечатлението на странния докторов разказ, напуснат на най-главното място.

– Чудно е, как да не съм чел във вестниците за убийството – каза един.

– Та нашите вестници само с псувни се пълнят – каза друг, като допи остатъка от изстиналия си чай. – Имаме ли преса? Най-важните събития отминуват незабележени, щом не могат да направят от тях политика. Един нещастен шоп, убит пак от шопи, за тях няма значение; а да се убие кокошката на някой партизанин или да се одращи ухото му, олелия до бога, цели реки кръв пролени!

– Ба, мистификация на доктора – каза Р., учител от гимназията.

– Не вярвам – подзе друг, – всичко е правдоподобно.

– Никак не! – каза членът от касацията, – куп несъобразности. Първо: срещнатите хора, които изглежда, че не са видели нищо...

– Аврамов, ти си лош психолог – прекъсна го първият; – поведение на коляря е естествено, като се знае шопската страхливост и природно лукавство... Докторът сам обясни това.

– А солдатите?

– Защо да не предположим, че са излезли на шосето, по косвен път, отвъд 3-й километър, та не са видели трупа?

– Това е вероятно – каза доктор Ф.

– Празна работа, роман ала Габорио...

Доста време следваха препирните. Недоизказаното от докторовата история оставяше простор за всякакви догадки и предположения.

– Я не си блъскайте ума – каза съдията; – нашият мил домакин съчиняваше прелестно... Той като човек е сериозен, като лекар – съвестен; но вие знаете с каква слава се ползуват ловците... Ловец ритмува с лъжец.

– Браво, браво, господин съдия! – извика доктор М. шеговитосърдит, който се завърна и бе чул последните думи. – Преди да подпишеш смъртната ми присъда, как нема великодушието да дочакаш да чуеш края на историята ми? Значи, прав бях, че не исках да падна в ноктите на правосъдието! Аз бях свършено искрен.

– Кажи края! – извикаха всичките.

– Края е този, че се убедих, че вечерта съм присъствувал на одирането от селяните един заклан от тях вол, вероятно паднал на пътя, когато го карали.

Тая развязка разсмя всичките.

Слугинчето донесе нов чай. Разговорите се продължиха в очакване

новата година, като минаха на други теми, по-весели и пак тъй
незначителни.

София, януари 1900 год.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4190>]